

เทศน์เช้า วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เรามาวัด เห็นไหม เรามาวัดเพื่อบุญกุศล ทำไมต้องทำบุญกุศลล่ะ? ทำบุญกุศลเพราะเรา เป็นปลาเป็น ปลาเป็นมันว่ายทวนน้ำนะ การว่ายทวนน้ำนี้เหนื่อย ปลาตายมันลอยไปตามน้ำ สิ่ง ที่ลอยไปตามน้ำมันสะดวกสบายของมัน ชีวิตของเรา ถ้าคิดถึงนะ ถ้าเราจะเอาตามสบายใจของ เรามันจะเป็นปลาตาย ถ้าปลาตาย เราไม่รู้ตัวเลยว่าเป็นปลาตาย

ครูบาอาจารย์ท่านว่า พระที่ไม่มีสติ พระที่ใช้ชีวิตโดยปกติ ที่ไม่มีสติ ไม่รู้จักตัวเอง ท่าน เปรียบเหมือนศพเดินได้เลย นี่คำว่าปลาตายไง ถ้าว่าศพเดิน ได้ก็คือว่าไม่มีสติ ไม่รู้จักตัวเองเลย แต่ ถ้าเราจะฝึกฝนของเรา เราจะต้องมีสติของเราขึ้นมา การเหยียดการคู่จะมีสติตลอดเวลา

นี่ก็เหมือนกัน เราเป็นคฤหัสถ์ เราเป็นชาวพุทธ ชาวพุทธเรื่องหน้าที่การงานเหนื่อยยาก ทุกข์ยาก เชื้อใจ เรื่องหน้าที่การงานทุกข์ยาก เหนื่อยยากทั้งนั้นแหละทุกคน คำว่างานไง งานจะ ให้สะดวกสบายอย่างความคิดมันไม่มีหรอก แต่งานอย่างนั้นมันเป็นงานหน้าที่ งานที่เราเกิดมา ต้องมีชีวิต ชีวิตนี้ต้องมีอาหาร ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย หน้าที่ก็คือหน้าที่ แต่ความสุขของใจล่ะ? นี่มันทวนน้ำขึ้นมา ทวนกระแส เราจะทวนกระแส เราจะไม่ปล่อยชีวิตเราให้ไปตามความพอใจ ของเราหรอก

เวลาในมรรค เห็นไหม ความเพียรชอบ ต้องมีความเพียรชอบนะ แล้วความเพียร อดสาหะมันอยู่ที่ไหนล่ะ? ความเพียรอดสาหะนะ ความเพียรอดสาหะของโลกเขา ทำหน้าที่การ งานนี่ก็ความเพียรความอดสาหะแล้วนะ แล้วก็ทำคุณงามความดีขนาดนี้แล้วทำไมมันไม่ประสบความสำเร็จ มันประสบความสำเร็จนะ ประสบความสำเร็จตามอำนาจวาสนา ตามกรรมที่เรา กระทำมา แต่ใจของเรามันต้องการมากกว่านั้น ความต้องการมากกว่านั้นที่ไม่สมตามความเป็น จริงนั่นคือกิเลส

แต่หน้าที่การงานของเราเป็นมรรค คือหน้าที่การงานเป็นความเพียรชอบ ความเพียรชอบ เป็นมรรคนะ แต่ความเพียรที่มันไม่ชอบ ความเพียรที่มันทำสิ่งที่ไม่เป็นไปไม่ได้ อันนั้นแหละ

เป็นกิเลส แล้วพอเป็นกิเลสแล้วมันก็ทำให้เราน้อยอกน้อยใจ นี่เราก็กินมาแล้ว เราก็มีความ
อุดสาหะแล้ว มีความอุดสาหะแบบกิเลสไง ถ้ามีความอุดสาหะแบบธรรมนะ หน้าที่การงานเรา
ทำแล้วมันเป็นคุณงามความดีของเรา ความดี ทำดีเพื่อดี

คูติเวลาครูบาอาจารย์ของเรานั่งตลอดรุ่ง นั่งในกุฏิ นั่งอยู่โคนต้นไม้ ไม่มีใครรู้ใครเห็น
กับเราเลย ทำไมเทวดาเขาชื่นชมล่ะ? ทำไมเทวดาเขาชื่นชม ทำไมเทวดา อินทร์ พรหมมาฟัง
เทศน์ของหลวงปู่มันล่ะ? นี่ความดี เทวดา อินทร์ พรหมเห็นนะ สิ่งที่เป็นความดีเขาเห็น คูติเรา
ใช้ชีวิตปกติในบ้านเรา เราเป็นคนดี เราอยู่ในกรอบ ในศีลในธรรม นี่ใครผ่านมาเขาเห็นทั้งนั้น
แหละ เขาจะพูดหรือไม่พูดต่างหากนะ นี่ความดีคือความดีไง

แต่เราบอกว่าทำความดีแล้วไม่เห็นความดีเลย ไม่มีใครหรอกจะชื่นชมเราโดยที่ให้เรา
เกินหน้าเกินตา แต่ความดีมันก็คือความดีไง ความจริงก็คือความจริงไง บุญก็คือบุญ บาปก็คือ
บาป สิ่งที่เป็นบาปก็คือบาป นั่นมันเป็นเรื่องของโลกๆ นะ แต่ถ้าเราจะเอาคุณธรรมของเรา เรา
ต้องมีจุดยืนของเรา ถ้าจุดยืนของเรา เรามาวัดมาวากันนี้ทวนกระแส ต้องทุกข์ต้องยากนะ

เขว่ากันนะ เขาอยู่บ้าน เขาอนอยู่บ้าน เขาสบายใจ เขาทำความดีแล้วทำไมเขาต้องมา
เดือดร้อนอย่างพวกเราด้วยล่ะ? ก็พวกเราต้องการนี้ไง ต้องการตอกย้ำไง

ธรรมะ สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง ได้ฟัง สิ่งที่เคยได้ยินได้ฟังแล้วได้ฟังซ้ำ เห็นใหม่ มัน
ตอกย้ำๆ ใจ ตอกย้ำให้เรามั่นคง ถ้าเรามั่นคงในศาสนานะ คูติความรู้สึกรู้สึกของเรา เวลามันดีขึ้นมา
มันดีชั่วคราว มันเป็นอนิจจัง ความรู้สึกนี้เป็นอนิจจัง มันสลับปลับตลอดเวลา โดยธรรมชาติของ
จิต โดยธรรมชาติของความคิดมันเหมือนช่างสารที่ตกมัน ไม่มีใครเอามันไว้ในอำนาจของมันได้
ถ้าไม่เอามันไว้ในอำนาจของมันได้ มีธรรมะเท่านั้นที่เอาไว้ในอำนาจของมันได้

นี่เตือนใจใจ เวลาครูบาอาจารย์ของเราเทศน์ออกมาจากใจ มันออกมาจากใจ นี่แทงหัวใจ
เรานะ มันจะแทงเข้าไปในหัวใจเราเลย เพราะอะไร? เพราะสิ่งที่แทงเข้าไปในหัวใจ นี่กิเลสมัน
อยู่ที่นั่น เราจะมาโอ้อวมปฎิโมกข์กันอยู่ มันได้แต่เรื่องโลกๆ ใจ แต่ถ้าเรื่องของธรรมะมันต้อง
แทงเข้าไปที่หัวใจเลย ให้มันสะเทือนหัวใจ ถ้ามันสะเทือนหัวใจคือมันสะเทือนกิเลส ถ้า
สะเทือนกิเลส นั่นคือสะเทือนรวงรังของมัน รวงรังของมันที่มันมีอำนาจเหนือเรา มันเอาเราไว้
ในอำนาจของมัน เราต้องทุกข์ต้องยาก ต้องเกิดต้องตาย

การเกิดการตายมันเป็นความทุกข์ความยาก ความทุกข์ความยากอย่างไร? ชาติปิ ทุกขา
ชราปิ ทุกขา เป็นอริยสังขี ทุกข์คืออะไร? ทุกข์คือความเกิด ถ้าทุกข์คือความเกิด เกิดขึ้นมาแล้วก็
ต้องมีหน้าที่การงาน หน้าที่การงานกันไป สิ่งนี้มันมีจากไหน? มันก็มาจากบุญกุศล บาปอกุศลที่
สร้างสมกันมา แล้วสร้างสมกันมา ถ้าเราถึงที่สุดที่เอาบุญอันละเอียด เอาบุญที่มันเหนือกว่านี้ ที่
เราต้องการกันอยู่นี้ เห็นไหม บุญที่เราต้องการกันอยู่นี้คือว่าสิ่งที่จะไม่เกิดอีกเลย ถ้าไม่เกิดอีก
เลย ไม่เกิด ไม่อยากไปหรือ? ไม่เกิดแล้วมันมีอะไร? ยังอยากจะไปเกิด ยังอยากอยู่

นี่คำพูดมันเป็นโวหาร แต่จริงๆ ใครไม่อยากได้ ทุกคนอยากได้ แต่คิดว่ามันสุดเอี่ยม มัน
เป็นไปไม่ได้ไง สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ นี่มันถึงว่าไม่ไป จะไม่ไปนิพพาน จะไปนรก สวรรค์ จะไป
สิ่งที่มีสังคม นิพพานไม่มีสังคม นิพพานเป็นสิ่งที่จิตสนิท ไม่มีรสมีชาติ แล้วเวลามันทุกข์มา
ร้องให้ทำไม? เวลามันเจ็บปวดขึ้นมามันเสียใจทำไม? แต่สิ่งที่มันเป็นทุกข์ขึ้นมา มันเสียคแทง
หัวใจ มันเสียคแทงอยู่ทำไม? เสียคแทงเพราะอะไรรู้ไหม? เพราะมันเป็นทุกข์ ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์
ตั้งอยู่แล้วทุกข์ดับไป

พอทุกข์ดับไปเราก็มีความสุขหนึ่ง เรามีความสุขหนึ่ง เราว่าเป็นความสุขๆ ใจ
ความทุกข์มันคลายตัวลงเท่านั้นแหละ ความสุขมันมาจากไหน? ความสุขมันเป็นอนิจจังมันจะ
เป็นความสุขได้อย่างไร? สิ่งของมันเคลื่อนไหวอยู่ เงินของเรามันไม่คงที่ เงินของเรามันลดค่าลง
ทุกวัน เงินของเรา เราจะพอใจกับมันไหม? แต่ถ้าเราไปทำประโยชน์ขึ้นมา เป็นวัตถุ เป็นสิ่งของ
ที่มันคงที่ขึ้นมา สิ่งนั้นเราพอใจไหม?

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจที่มันเปลี่ยนแปลง ความสุขที่มันแปรปรวนอยู่อย่างนี้ กับความสุขที่
แท้จริงมันมีอยู่ ทำไมเราไม่เปลี่ยนมาเป็นความสุขที่แท้จริงล่ะ? ถ้าเปลี่ยนมาเป็นความสุขที่
แท้จริงจะเปลี่ยนอย่างไร? วิธีการที่จะเปลี่ยน ก็นี้ไง นี่เราเริ่มสร้างบุญกุศล สร้างบุญกุศลเพื่อ
อะไร? เพื่อปรับพื้นที่ เพื่อให้หัวใจควรแก่การงาน

น้ำเสีย น้ำเสียเขาใช้ทำอุตสาหกรรมไม่ได้นะ เขาใช้น้ำสะอาด ยิ่งอุตสาหกรรม ยิ่ง
เทคโนโลยียิ่งสูง น้ำสะอาดต้องมีคุณภาพมากขึ้น

ใจของเราก็เหมือนกัน ถ้ามันสกปรกอยู่ มันมีความคิดของเราแนบไปด้วย กิเลสมันแนบ
ไปตลอด กิเลสมันแทรกไปตลอด แทรกความคิดเรานี้แหละ เพราะอะไร? เพราะกิเลสมันอยู่กับ
ใจ ความคิดมันเกิดจากใจ พอคิดอะไรขึ้นมา ความคิดขนาดไหนความคิดก็แทรกมา จะทำบุญกุศล

เอาไว้พุงนี้ เอาไว้มะรินนี้ เอาไว้เมื่อหน้า เอาไว้ก่อน นี่คิดดีเหมือนกันมันก็แทรกมา ทำอะไร มันก็แทรกมา สิ่งของมันแทรกมา เราถึงทำความสงบเข้ามาเพื่อปรับปรุงน้ำเสีย สิ่งสกปรกนี้ให้ มันสะอาดขึ้นมา ถ้าความสกปรกให้สะอาดขึ้นมา น้ำที่สะอาดขึ้นมามันก็ทำประโยชน์ขึ้นมาได้ ไช้ไหม?

สิ่งที่เราทำอยู่นี้ก็ทำเพื่ออันนี้ไง ทำเพื่อความสะอาดของใจของเรา สะอาดเฉยๆ สะอาด เป็นแหล่งน้ำเพื่อที่จะทำคุณงามความดี แหล่งน้ำเพื่อทำคุณงามความดี เห็นไหม เราสุขสงบ ขึ้นมา เราจิตใจสงบขึ้นมามันจะมีความสุขของใจเรา สิ่งที่เป็นหน้าที่การงานของโลกก็ทำของเรา ไป มันมีอยู่แล้ว สิ่งที่ว่าไม่ใช่ว่าสุขสงบแล้วจะทิ้งทางโลกมา โลกก็คือโลก แล้วเรากลับมาพระยัง ต้องบิณฑบาตเลย พระก็ใช้ปัจจัย ๔ เหมือนกัน แต่ใช้แบบจำเป็น ใช้แบบความจำเป็น เห็นไหม

อย่างเราใช้นี้เราห้วงเราหา เราอาทรกับมัน เราห้วงเราหา เราอาทรกับมัน เราสะสม เรา ไปแบกรับ เราไปแบกหนักไว้ แต่ถ้าปัจจัยเครื่องอาศัยก็เป็นสภาวะอย่างนี้ อด อดด้วยกัน อิ่ม อิ่ม ด้วยกัน มันเป็นธรรม ถ้ามีก็มีด้วยกัน จนก็จนด้วยกัน ทุกข์ก็ทุกข์ด้วยกัน นี่ดูสังคมสงฆ์เสมอ ภาคกัน เราวชมาศิล ๒๒๗ เท่ากัน เป็นพระเหมือนกัน พระนี้ถ้ามีคุณธรรม มีหัวใจเป็นธรรม มันเสมอภาค

คำว่า “เสมอภาค” เห็นไหม เสมอภาคด้วยสมมุติ แต่เวลาจรตนิสัย คุณคนละเอียดอ่อน นี้ ชาติพันธุ์ไม่เหมือนกัน ของอย่างนี้กินเข้าไปแล้ว จันเข้าไปแล้วมันแสดงกับตัวเอง นี่มันก็มี ข้อปลีกย่อย แต่ความเสมอภาค เสมอภาคกันโดยปากและท้อง มันเสมอภาคด้วยธรรม แต่ความ แตกต่าง ความแตกต่างด้วยชาติด้วยพันธุ์ อย่างนี้เราก็จุนเจือกัน เราก็แก้ไขกัน เราก็สับเปลี่ยนกัน ความสับเปลี่ยนกันอย่างนี้มันอยู่ที่บุคคล ไม่ใช่จำเป็นว่าทุกๆ คนต้องเป็นอย่างนั้น แต่มันก็มีของ มัน

คุณลูกของเราแต่ละคนมันก็มีความเข้มแข็ง มีความอ่อนแอต่างๆ กันไป เราก็รักษา เราก็ ดูแลตามแต่อำนาจวาสนาของเขา แล้วเราเป็นพ่อเป็นแม่ เราก็ต้องดูแลเขา ดูแลเขาเพราะอะไร? เพราะหน้าที่ นี่เขาว่าเป็นพ่อแม่ต้องเลี้ยงตามหน้าที่ ไม่ใช่หอรอก มันเป็นสายบุญสายกรรม ต่างหากละ อภิสัตบุตฺร บุตรที่เกิดมา นี่เกิดมาแล้วเขามีความสุข สุขมากเลย เกิดมาเรามีความสุข อบอุ่นในครอบครัว แล้วเขาจะจุนเจือกันไป เรามีความรัก

บุตรเกิดมาแล้วมีความกระทบกระเทือนในหัวใจก็มี มีทั้งนั้นแหละ เพราะอะไร? เพราะเวลานี้เราไม่เท่ากัน วาระของจิตมันต่างๆ กัน เวลาจิตของเรามีความสุข เวลาจิตของเรามีความทุกข์ นี่มันบาลานซ์กัน ถ้าจิตมันจะมากเกิดด้วยมันบาลานซ์กันขณะที่ เห็นใหม่ ทางวิทยาศาสตร์เขาคิดได้ เวลาเราตั้งครรภ์ต้องทำจิตให้สงบ มันเริ่มตั้งแต่ตั้งครรภ์นั้น มันเริ่มตั้งแต่จิตปฏิสนธินั้น จิตขณะปฏิสนธิที่ไข่ของมารดา จิตมันปฏิสนธิตรงนั้นแล้ว นี่จิตดวงนั้นปฏิสนธิแล้ว

ขณะที่จิตปฏิสนธิสำคัญมากเลย เห็นใหม่ ปฏิสนธิวิญญาณ กับวิญญาณในอายตนะ วิญญาณในการรับรู้ วิญญาณในรูป รส กลิ่น เสียง นี่วิญญาณจากภายนอก วิญญาณจากภายใน จิตมันละเอียดเป็นชั้นๆ เข้าไป ศึกษาเข้าไปเห็นหมดนะ นี่เวลาพูดขึ้นมาพูดให้เห็นความมหัศจรรย์ของจิตใจ แล้วที่มันทวนกระแส ก็ทวนกระแสเข้าไปหาความรู้สึกอันนี้ ถ้ามันทวนกระแสเข้าไปหาความรู้สึกอันนี้

นี่ชีวิต คุณครูบาอาจารย์ของเราสิ อยู่ในป่าเป็นวัตร หลวงปู่มั่นอยู่ในป่าเป็นวัตร ถ้าพูดถึงทางโลกเป็นความทุกข์นะ นี่เขาอยู่สุขสบายกัน เขาอยู่ตึก ๕ ชั้น ๑๐ ชั้นกัน เขาสุขสบายใจมาก นี่จะไปอยู่โคนไม้ อะไรก็ไม่มีเลยมันจะเป็นความสุขได้อย่างไร?

นี่ก็เหมือนกัน เราบิณฑบาตเป็นวัตรมันเป็นความสุขตรงไหนล่ะ? มันเป็นอริยประเพณีนะ ประเพณีของพระอริยเจ้านะ การดำรงชีวิต ชีวิตนี้มันได้มาอย่างไร? ชีวิตนี้มันต้องดำเนินต่อไป

เวลาโยมทำงานกันว่าทุกข์ๆ เห็นใหม่ เวลาพระดำรงชีวิตสิ ดำรงชีวิตต้องแสวงหา เวลาชุดงค้ไป เข้าออกไป ถ้าไม่มีใครเขาใส่บาตรเลย เพราะผิดเวลาเขา นี่ได้บาตรเปล่ากลับมาก็กินลม กินลมก็กินกรรมไง กินกรรมเพราะอะไร? เพราะวาสนาเรามีแค่นี้ไง มันมีความสุข มันพอใจ มันไม่ตื่นเต้นไปกับสิ่งใดๆ เลย มันไม่ตื่นเต้นไปกับโลกนะ มันมีจุดยืนของใจ ถ้าใจมีจุดยืนของมัน นี่มันไม่หวั่นไหวใจ สิ่งที่ไม่หวั่นไหวแล้วมันมีความสุขใหม่ล่ะ? มันมีความสุขสิ เพราะมันไม่เป็นภาระรุงรังใจ

นี่ถ้าเราเป็นคนที่ย่อนแอ เวลาชุดงค้ไปก็ต้องมีรถอาหารไปรออยู่ข้างหน้า ต้องมีครัวไปค้กอยู่เลย ทุกอย่างชุดงค้เป็นพิธีกัน อย่างนั้นมันไม่เป็นความจริงหรอก แต่ถ้าเราชุดงค้ไป เราชุดงค้วัตร ชุดงค้เข้าไปในป่าในเขาเพื่ออะไรล่ะ? ก็เพื่อไปค้นหาตัวเอง ตัวเองนี่อยู่ในหมู่คณะ อยู่

ในนี้มันอบอุ่นไปหมดแหละ ลองอยู่คนเดียวสิ นี่ยังอยู่คนเดียว ยิ่งในที่วิเวก ยิ่งในที่มัสตว์ร้าย ยิ่งที่เจ้าที่เจ้าทางรุนแรง นี่เขาจะคอยเตือน

มีนะ มี ทุกคนเคยประสบมา ถ้าได้รู้คงจะมาเคยเจอสภาวะแบบนี้ นี่แล้วยังเข้าไปในที่ลึกลับต่างๆ มันเป็นไปได้หมดแหละ เวลามันเป็นไปได้ นี่ร่างกายหยาบๆ อย่างนี้ หัวใจที่อยู่ในร่างกายหยาบๆ นี่ทำไมมันลึกลับ มันจะเปลี่ยนแปลงมิตติของมันได้ล่ะ? เพราะอะไร? เพราะใจที่มันสะอาด ใจที่มันมีคุณธรรม มันเป็นไปได้ แล้วมันเป็น กิวัฏฏะไง วัฏฏะ เห็นไหม คุณงามิทรูปภาพ อรูปภาพ แล้วสิ่งที่มันเกิดมันตายอยู่ในโลกนี้มันพ้นจากสามภพนี้ไปไหม? ถ้ามันไม่พ้นจากนี้ไป แล้วจิตที่มันเข้าใจในสามภพนี้มันจะเข้าใจหมด มันจะรู้ไปหมด ถ้าไม่รู้หมด จะพ้นจากกิเลสได้อย่างไร? ถ้าไม่รู้หมดจะมีความลึกลับได้อย่างไร?

นี่วัฏฏะมันเกิดจากมิตติ มิตติระหว่างภพแต่ละชาติๆ เป็นอย่างไร? แล้วจิตที่มันเกิดมันตายแต่ละภพแต่ละชาติใครเป็นคนไปเกิด? จิตนี้มันไปเกิด เกิดในสถานะต่างๆ มันก็เวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะ แล้วมันพ้นจากวัฏฏะมาทำไมมันไม่เข้าใจเรื่องวัฏฏะ? ทำไมมันมองไม่เห็นวัฏฏะ? ถ้ามองเห็นวัฏฏะมันถึงเห็นสภาวะแบบนี้ มันถึงเข้าใจ มันถึงรู้หมด ไม่มีความลึกลับสงสัยในหัวใจดวงนี้ นี่พ้นจากวัฏฏะ เราเกิดในวัฏฏะ เราหมุนในวัฏฏะ ถ้าเราศึกษา เราทวนกระแสเข้าไปมหัศจรรย์มาก

ทรัพย์สมบัติจากภายนอกนะ มีคุณค่า มีคุณค่าสำหรับคนที่เป็นคนดี คนดีนะเจือจางกัน สังคมร่มเย็นเป็นสุข แต่คนที่เขาเอาไรด์เอาเปรียบกัน ทรัพย์สมบัตินี้เขาไปทำร้ายกันก็มี เห็นไหมนี้ทรัพย์จากภายนอก ทรัพย์จากภายในล่ะ? ทรัพย์จากกิเลส ทรัพย์จากกิเลสคือกิเลสที่มันเป็นทรัพย์ๆ มันพยายามจะเอามาประดับหัวใจ มันไม่เกินไปหรอก แต่ถ้าเป็นทรัพย์ อริยทรัพย์จากความเป็นจริง ทรัพย์อย่างนี้มันเป็นทรัพย์จากภายใน

ทรัพย์จากภายในมันมีคุณค่ามาก คุณค่าเพราะอะไร? เพราะมันเป็นอฐานะ มันไม่มีการเสื่อมสภาพ แก้ว แหวน เงิน ทองเราต้องใช้สอย มันเสื่อมค่า มันเพิ่มค่าของมันแล้วแต่สังคมเขาตื่นตื่นกัน แต่อริยทรัพย์มันคงที่ คงที่ตลอดไปนะ คงที่ตลอดไปในหัวใจ หัวใจที่มันเวียนตายเวียนเกิด หัวใจที่มันโลเลอยู่ที่นี่ทวนกระแสเข้าไป มันคงที่ได้อย่างไร? มันคงที่ได้อย่างไร?

ธรรมะมันเป็นอย่างนั้นได้ เราทำของเราได้ เริ่มต้นถ้าใจมันคงที่ คุณดีคุณดีคุณดี ถ้าใจมันคงที่ พฤติกรรมนะจะไม่มีการออกนอกกลุ่มนอกทางเลย แต่ถ้าใจมันไม่คงที่ มันเรรวนจากภายใน

ข้างนอกมันก็เรรวน มันจะเรรวนไปตามความรู้สึกอันนั้น แต่ข้างในมันคงที่นะ มันจะเรรวนได้อย่างไร? เพราะสิ่งนี้มันรู้ที่อยู่ มันเป็นของแสง มันเป็นสิ่งที่ไม่ควรจะเป็นการกระทำเลย จิตมันพร้อมมาตลอดเวลาอย่างนี้ มันจะทำไปได้อย่างไร?

นี่สิ่งนี้มันเป็นประโยชน์กับเรา สิ่งที่ว่ามหัศจรรย์ๆ ที่มันทุกขมันยากอยู่ที่นี่ มันคายพิษออกมาที่ทุกขตลอดเวลาเนะ มันคายพิษ กิเลสมันคายพิษ เวลาเป็นธรรมขึ้นมามันจะคายพิษได้ไหมล่ะ? มันเป็นธรรมในหัวใจเรา แล้วมันอยู่ที่ไหน? มันอยู่ที่ไหน? แล้วแสวงหากัน นี่หัวใจเราทั้งนั้น ที่เราทำบุญกุศลอยู่ที่นี่ ที่เรารักษากันอยู่ที่นี่ เรามีอยู่ตรงนี้ เราถึงต้องพยายามค้นคว้าของเรา แล้วย้อนกลับมาที่เรา แล้วจะเป็นประโยชน์กับเรา ของอยู่กับเรา แต่คุณธรรมอันนี้สร้างประโยชน์มาให้มันเป็นของเรา แล้วจะเป็นสมบัติของเรา

ของของเราแท้ๆ เลย แล้วเรารักษามันไม่ได้ ปล่อยให้มันไปตามอำนาจวาสนาไป ปล่อยให้มันเป็นไป ความเป็นไปถ้าเราคุมมันได้ เรารักษามันได้เป็นของเรา ใจของเรา ทำไมมันไม่เป็นของเรา? สมมติทำไมมันไม่เป็นของเรา ทำไมเรารักษาของเราไม่ได้ มันอยู่กับเรา นี่ธรรมะสอนอย่างนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือคัมภีร์มาแล้วแล้วให้สาวก สาวกจะ สืบต่อกันมา

เราสร้างบุญกุศลมาก็เพื่อตรงนี้ เพื่อไม่ให้มันคายพิษมาในหัวใจของเรา เหมือนกลอยเลย ถ้ามันไม่มาเช่นน้ำก่อน มันจะมีพิษมีสงของมัน แต่ถ้ามาเช่นน้ำ มาทำให้สารพิษหมด กลอยนี้จะปรุงอาหารอะไรก็ยอดเยี่ยมนะ ทำอะไรก็ได้เนะ ใจเราก็เหมือนกัน ถ้ามันคายพิษอยู่อย่างนี้ ถ้ามันดีขึ้นมาเป็นประโยชน์กับเราทั้งนั้นเลย ใจของเราเป็นประโยชน์กับเราเอง เอวัง